

Ελλάδα, γη μου

εν είναι το φως
πού πρωτόδα.
Το φως σου
το διάχυτο είναι
που παιγνιδίζει στο αίμα
άνθος γαλάζιο.
Η προέκταση της φλόγας
που καίει
στις δύο σου παλάμες
τρυφερά προφυλαγμένη:
Κερί της Ανάστασης.
[...]

Η φωνή σου
που λιγοθυμάει στην απόσταση
συλλαβίζοντας
ανοικοδόμηση λόγου·
η γλώσσα σου
που προφέρει το ρο
με ήχους βοτσάλων·
η ελευθερία σου
εξοστρακισμένη
σε κέραμους
δηλώνει λαούς!

Είναι η υπομονή σου
μαρμαροκόλινα στο χρόνο.
Το χωριό μου είναι
το γκρεμισμένο χιλιάδες φορές
το χτισμένο χιλιάδες φορές.
Εκείνο το Είναι
τ' αθάνατο.

Ελλάδα γη μου!

Δεν είναι
ο Μέγα Αλέξανδρος
που σε πλαταίνει.
Είμαι εγώ
που σε μικραίνω
με την απουσία μου.

Ο χώρος μου
που σε πολλαπλασιάζει
και σ' αφαιρεί.

Δεν είναι
το αίμα σου
που με μεθάει.
Το δικό μου είναι
στον παλμό σου
μετάγγιση!

Είναι οι αγώνες σου
που έγινα υπόσταση.
Οι διδαχές σου
που με βάπτισαν
άνθρωπο.
Οι θυσίες σου
που μ' έφτιαξαν
άτρωτο.
Είσαι εσύ
στον τοίχο όρθια.
Εσύ που προσφέρεις
σ' αδηφάγα στόματα
σε διεφθαρμένα μυαλά
ποιότητα.

Άγιό μου σώμα
Ελλάδα γη μου!

Τάσος Μουζάκης
(Η.Π.Α.)

